

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De vidua, quae mensuras suas ponens contra ignem, domum suam ab incendio liberavit, cap. 31.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

calceamentorum, Deus puniuit superbiam; sic in excessione genitalium, luxuriam. CÆSARIUS: Bene sentis, quia sæpe pœna respondet culpæ. Hoc etiam scire te volo, & probare exéplo, quòd sicut Deus, vt dictû est, malos per fulmina atque tonitrua de cœlo punit, ita per eadem aliquando bonis succurrit.

CAPVT XXX.

Richvvinus cellerarius noster cùm die quadam tēpore discordiæ inter sæpe dictos reges de Colonia exiret, non procul ab vrbe plures armatos ex latere stratiæ publicæ in suis dextrariis sedere conspexit, quibus visis, cùm satis timeret, vnus ex eis cursu rapidissimo ad eum veniens, equum eius per frenum tenuit, quē his verbis superbè allocutus est, dicens: Domine monache descendite, oportet me habere equū istum. Vix verba finiuerat, & ecce Dominus non verbo, sed tonitruo prædoni pro seruo suo respondit. Nā cùm tota illa die nulla fuissent audita tonitrua, ictus tam validissimus inopinatè personuit, vt equus satelitis genibus terram peteret, & ipse nutantis tergo vix inhæreret: moxque manum à freno monachi retrahens, ait satis humiliter: Ite in pace, bonus enim vir estis. Cui ille regratians lætus processit, diuinitus se liberatum recognoscens. Hæc mihi idem Richvvinus ore suo confessus est. APOLLONIVS: Valde timendus est, cui sic æther famulatur. CÆSARIUS: Non solū ignis æthereus, sed & terrenus, qui lignis nutritur, & ab hominibus succenditur, deseruit ei: nunc ad creatoris nutum vim naturalem cohibēdo, nunc in refrigida non minùs miraculosè eandem exercendo.

CAPVT XXXI.

*De igne
terreno.*

IN Episcopatu Coloniēsi, oppido imperiali, quod Dousburg dicitur, vidua quadam ceruisiam braxare ac vendere solebat. Die quadam, cùm ciuitas casu fuisset incensa, ipsumque incendium domui eius appropinquasset, illa iā non habens spem in auxilio humano, ad diuinum confugit. Nam omnia sua vasa, quibus ceruisiā emptoribus mensurare solebat, ad ostium domus contra flammam ponens, in multa

cor-

cordis sui simplicitate, sic orauit, dicēs: Domine Deus, iustus & misericors, si vnquam aliquem hominum his mensuris decepi, volo vt domus hæc comburatur: si autem feci quod rectum est in oculis tuis, precor iustitiam tuam, vt in hac hora misericorditer respicias necessitatem meam, & mihi meæque supellectili parcere digneris. Mira fides feminae, mira Dei humilitas: is qui dixit: *Qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis*, ac si oratione fidelis viduae conclusus fuisset, flammam, omnia in circuitu deuorantes, à domo eius compescuit, cunctis stupentibus, quòd ignis furens materiam cremabilem lamberet, nec incenderet. Audi nunc alia æquè miraculosa.

Matt. 7.

CAPVT XXXII.

A pud Susatiam, ciuitatem diocesis Colonienfis, cuius quidam in hac vltima expeditione cruce signatus fuit. Eodem tempore, vt militem suum Deus tentaret, sicut legitur de sancto Iob, permisit vt domus eius incendio periret. Flammis verò sopitis, cum omnia, quæ incendi poterant, in cinerem fuissent redacta, particula vestis eius, quam crux occupauerat, integra intra fauillas est reperta. Et mirati sunt omnes, tantam sanctæ crucis virtutem vbique dilatantes. Simile miraculum in alio loco contigit, sicut audiui à magistro Ioanne Decano Aquensi.

Iob 1. 6.

2.

CAPVT XXXIII.

Retulit mihi & aliud de virtute crucis miraculū. Matrona, inquit, quædam crucem susceptā pommo circumligauit, sicque super asserem iuxta pyropum, in quo ignis ardebat, vtrumque simul ponēs, abscellit. Casu, imò, quod verius est, Dei nutu, pomum cum cruce in carbonem lapsus est. Post modicum femina reuersa, cum repositum quæreret, nec inueniret, tristis de cruce, ignem perscrutata est. Et ecce, pomum vidit in carbonem redactum, zonam verò leuauit intactam. Quod pro magno miraculo reputans, prædicto Ioanni recitauit. **APOLLONIVS:** Satis est mirabile, quod idem elementū, eodē momē-

to.